

*Intervenció de Biel Barceló en el debat "Independència a Europa: La igualtat per a les nacions al segle XXI"
Parlament europeu, Brussel·les, 17 de novembre de 2010*

Bon dia,

En primer lloc, enhorabona per la iniciativa d'organitzar aquest debat, un tema tan actual com necessari de discutir i fer-ne pedagogia. En segon lloc, gràcies per la invitació per poder prendre part. Parl com a representant de les Illes Balears, i en nom de la Federació PSM-Entesa Nacionalista, que és la tercera força política al Parlament de les Illes Balears. A més, som la segona força al govern progressista.

Vull parlar breument de la important diferència que implica pels ciutadans insulars de la UE el fet de ser i tenir estructures d'Estat o no tenir-ne.

Viure i produir a una illa té uns costos més alts que els que té per un europeu continental: dificultat d'accés a determinat serveis públics (educació i sanitat); costos per al teixit productiu (que ha d'importar i exportar per via marítima, que és més car); l'escassetat de recursos naturals com el territori, l'aigua o l'energia, etc.

Degut a aquestes dificultats, la Unió Europea ha establert, en alguns casos, mecanismes correctors en algunes illes europees: s'han incrementat els fons europeus que reben per poder superar les limitacions geogràfiques i aprofitar el seu potencial de desenvolupament econòmic.

Quines són aquestes illes? Aquelles que són Estat: Malta i Xipre. I en el futur, tal vegada Islàndia pugui veure compensat també aquests costos. Els ciutadans d'aquestes illes han vist com, no només reben un muntant molt superior d'inversions públiques europees, sinó que també tenen determinades excepcions reconegudes al Tractat d'Adhesió com a conseqüència del fet de ser illes. Per exemple, la limitació a l'adquisició de segones residències per part de ciutadans europeus en aquests territoris. Una excepció que ha possibilitat que els preus dels immobles no s'incrementessin tant com ha passat a Balears, a conseqüència de les nombroses compres per part de ciutadans alemanys i britànics. O les exempcions al pagament d'IVA en el cas del transport de mercaderies agrícola per la via marítima.

En canvi, les Balears, com altres regions insulars de la UE quedam al marge d'aquests tipus de mesura que permeten compensar una cosa òbvia: viure i produir a una illa té uns costos més alts que els que té per un europeu continental. No és casualitat que dins el conjunt de la UE, les illes europees presentin uns dels nivells de formació més baixos, na estructura econòmica molt concentrada en pocs sectors (turisme, normalment) i una forta estacionalitat de l'activitat econòmica. En conseqüència, anam perdent força i capacitat econòmica.

Quina conclusió en podem treure? Que entre els catorze milions d'europeus que viuen en les diferents illes europees hi ha ciutadans de primera i segona classe. I que som els que no tenim un Estat propi aquells que som oblidats.

En definitiva, pel fet de no tenir estructures d'Estat ens hem vist perjudicats econòmicament. I això és una dada objectiva i mesurable. Si els Governos de Madrid, París o Roma continuen fent-nos invisibles davant Brussel·les, no ens quedarà més remei que fer-nos més visibles. Sense intermediaris.

Moltes gràcies.